

ny verden

24-01-005

TIDSSKRIFT
FOR MORALSK
OPPRUSTNING

NR. **5** 1973

Watergate – et vannskille?

Watergate-affæren og dens etterdønninger vil neppe dø ut så raskt, selv om Nixon håper å kunne gå videre til andre, sikkert meget viktige saker.

Det er å håpe at hverken han eller andre går for raskt videre. Kanskje denne misæren vil tvinge frem en revurdering av hva som er viktig. For det dreier seg åpenbart om mer enn en belastning på det republikanske parti, som kan fjernes sammen med en gruppe medarbeidere.

Det er brodne kar i alle land, og vi skal vokte oss for å bli for dømmesyke. Vårt eget samfunn er mer gjennomskiktig, og gir kanskje mindre spillerom for grovt maktmisbruk. Men det har for eksempel vært påfallende vanskelig for en legmann å finne ut av hvor sannheten ligger i de forskjellige vurderinger av handelsavtalen med EF. Hvem skal man tro på? De færreste av oss har behov for å stjele politiske hemmeligheter. Men det er andre måter å snyte sine medborgere på, som for eksempel skattefusk.

Amerikaneren Frank Buchman villeneppe vært blant de **sjokkerte**, hvis han hadde levet idag.

«Det skal mer enn diplomati til for å utrydde det onde,» sa han i en tale i California i 1948. «Det kreves mer enn ord . . . Statsmenn snakker om svaret. De snakker om moral. Men politikken som føres, er umoralsk. De bruker ord som har bevist sin sannhet ved begivenhetenes harde lo-
gikk. Men det blir bare ord . . .»

Frank Buchman anså aldri Moralsk Opprustning som sin oppfinnelse. Han snakket om «de enkle, overleverte sannheter som har dannet ryggraden i det virkelige Amerika: Guds ledelse og hjertets forvandling.» Abraham Lincolns og William Penns Amerika. Disse sannheter sto klart for ham som svaret til den krise som truet vår sivilisasjon: «— En moralsk og åndelig opprustning som grunnlaget for varig fred.»

«Amerika har sine problemer i forretningslivet, i industrien, i kommunalforvaltningen og innen statsstyret. Det vi trenger er at vårt folk igjen forplikter seg på de grunnleggende verdier: ærlighet, uselvishet og kjærlighet. Det er inngangen til en ny æra, en ny tid, en ny kultur.»

Mange vil bygge «den nye tid» på et annet grunnlag. Raskere. Noe som koster mindre.

Kanskje ikke raskere og mindre kostbart likevel?

Dr. Frank N. D. Buchman.

Han gikk i dybden, satset på en stillhetens revolusjon, var overbevist om at verden kan forvandles – uten maktbruk.

Under en konferanse i Caux nylig holdt Zürich-professoren Theophil Spoerri et seminar om Frank Buchmans liv og grunnleggende erfaringer. Han baserte seg på sin egen Buchman-biografi *Dynamik aus der Stille*.

Siste del av seminaret var viet kapitlet «Untererdische Atomexplosion», som begynner med en avgjørende episode i Frank Buchmans liv: oppgjøret med bestyrelsen av det gutte-hjemmet han ledet, da de ville tvinge ham til å skjære ned på matrasjonene til guttene. (Frank Buchman sa den gang opp sin stilling i protest.)

Vi gjengir utdrag av referatet fra professor Spoerris seminar:

Seminar om Frank Buchman i Caux:

Forsoningens verdensmakt

Frank Buchmans bitterhet gikk så dypt at han ble fysisk syk og ble rådet til å ta en sjøreise som rekreasjon. Men han ble ikke frisk. Nå spør jeg: Hva med denne bitterheten?

Jeg tror det finnes en bitterhetens verdensmakt.

Er det noen her som ikke er bitter? Noen som har vært bitter og har funnet en helbredende kraft? Det er uhyre viktig at vi blir klar over bitterheten i verden, og at vi kan gi en helbredende kraft til menneskene.

To slags revolusjon

Hva er roten til bitterhet? Hos Frank Buchman ser vi det tydelig fordi han alltid går i dybden. Bitterhet er det som hindrer oss fra å ta imot tilgivelse. Derfor er den noe fryktelig noe. Og hvorfor tar vi ikke imot tilgivelse?

Fordi vi tror vi har rett. Fordi vi ikke vil tilgi andre.

Disse to holdninger henger sammen: Når vi rettferdiggjør oss selv, det vil si når vi dyrker

dette skrekkelige, dette ødeleggende, dette forgiftende som heter selvrektferdighet, da er man lukket for de helbredende krefter. Men ikke bare det, for å kunne rettferdiggjøre seg selv anklager man den andre, eller skjebnen, eller en eller annen makt. Den som gjør seg selv rettferdig stiller seg i Guds sted. Selvrektferdighet er opprør mot Gud. Den er en rusgift, noe som i bunn og grunn forgifter oss. Hos Frank Buchman må den ha gått meget dypt, siden bitterheten varte så lenge uten at han fant noe svar.

Her vil jeg tilføye: Det ble en gang sagt noe om den larmende og den stille revolusjonen. Den larmende revolusjon er en ytre voldets revolusjon. Den stille revolusjon er en indre forvandlingens revolusjon. Den larmende revolusjon er forbundet med vold. Overalt hvor det øves vold er der også larm. Jeg snakker aldri så høyt til min kone som når jeg vil ha det siste ord. Da brøler jeg. — «Ikke sant?»

Forts. neste side

— «Det er bare tre uker siden jeg brølte...»

Derfor vil jeg gi en ny definisjon på stillhet. Stillhet er: Ikke-å-ville-ha-det-siste-ord. Og svaret til bitterhet er at Gud får det siste ord. For å rettferdiggjøre meg selv må jeg anklage andre. Ofte er anklagen berettiget. De seks menn som Frank Buchman hatet var en blokk, en hindring og det er forståelig at Frank Buchman anklaget disse menn. Men da han sto foran korset så han seks gravstener, «og jeg var den syvende». Og da var det med en gang slutt på selvrettferdigheten og den helbredende kraft kunne komme til.

Hvordan ga Frank Buchman sin erfaring videre?

Dette er et meget viktig punkt. Jeg tror også spørsmålet om *hvorfor* det gikk ut til hele verden er viktig. Det var nettopp fordi han ikke holdt saken for seg selv. Selv opplevet han forsoning, selv opplevet han tilgivelsens under, og så dypt gikk opplevelsen at han måtte gi det videre. Og det gjorde han ved å be om tilgivelse. Skrive seks brev med bønn om tilgivelse. Ingen av disse seks herrer reagerte overfor Buchman. Man kunne altså si: resultat null. Men for Frank Buchman kom det ikke an på resultatet, men på det man selv gjør.

Nesten en teknikk

Å be om tilgivelse er alltid vanskelig. Selv sa han: «De første linjene var lette å skrive, men den siste linjen om min stolthet skrev jeg med mitt hjerteblod. Og jeg tror dette er

hemmeligheten, at det *går* så dypt. Vi har nesten gjort det til en teknikk å be om unnskyldning. Men egentlig virker det på andre og på meg selv bare når det skjer med hjerteblodet. Da blir det en verdensmakt — forsoningens makt som går gjennom verden. Dernest er å si: Han ga det videre, og det til en rebelsk student som hadde skaffet foreldrene sine mange bekymringer. Studenten merket en ting: Denne mannen er blitt fri, han er annerledes enn før. Han har et annet ansikt. Derfor ville han vite hva som var skjedd.

Hva Gud ennå kan gjøre

Jeg møtte Frank Buchman og hans team i 1932. Da min kone spurte meg: «Hva er hendt, du er så forandret?» ga jeg ingen stor teologisk forklaring. Jeg fortalte ganske enkelt hva som hadde skjedd med meg. Andre ble grepet og de gjorde samme erfaring. Det strømmet slik med folk til vårt hus, at vi ikke hadde stoler nok til dem. Hadde jeg gitt en vakker teologisk forklaring, ville de nok pent holdt seg hjemme. Men da de merket: her er noe som kommer fra livet og griper inn i livet, ville de vite mer, og det grep om seg over hele Sveits. Vi var spebarn. Vi hadde ikke alt det man har nå: ikke film, ikke bøker. Og det hendte ofte når vi skulle holde et offentlig møte — det trengs mot til å holde offentlige møter når man er spebarn, slik vi var — at en eller annen alvorlig geistlig herre kom til meg og sa: «Det måtte da være bedre å begynne med et avsnitt fra

Bibelen, da vet man hva man er med på.»

Og nettopp det gjorde vi ikke, for vi ville ikke vite hva man er med på. Vi ville ikke ha noen slik sikkerhet, vi ville ganske enkelt si hvordan det var skjedd, hva Gud hadde gjort, hva han ennå kunne gjøre.

Nonsjalanse

Nylig fant jeg en formulering hos en av tidens unge teologer: «Troen er noe som lar Gud komme.» Jeg synes dette ordet «lar» er et ganske vidunderlig ord. Vi kan ikke få Gud til å komme. Men vi kan forhindre at han kommer fordi vi er selvrettferdige, fordi vi er egenviktige, fordi vi mener vi har grepet det, fordi vi er dyktige...

Det siste ord Frank Buchman gjennom sin døds kamp, med sine siste krefter forsøkte å si til sine venner, var dette: «Hvorfor lar vi ikke Gud regjere verden?» Her er også dette ordet «lar».

Jeg vil belyse dette med et eksempel. De fire absolutte moralnormer er for mange en slags straffelekse. De er likevel det fineste man kan gripe. De fire absolutter er der ganske enkelt for å vise meg hvor jeg ikke lar Gud komme inn, enten det er ved urenhet, uærlighet, selvishet eller mangel på kjærlighet. Og de fire absolutter viser meg nøyaktig det sted hvor jeg kan la Gud komme inn.

Det betyr ikke at jeg så blir absolutt ren, absolutt uselvisk, absolutt ærlig, absolutt kjærlig. Men det betyr ganske enkelt en åpning, et sted hvor jeg var lukket og hvor nå denne usynlige Åndens kraft kan komme

"Et løfte om en ny tid - og en pris å betale"

— Det er mottoet for den kommende sommerkonferansen i Caux i Sveits.

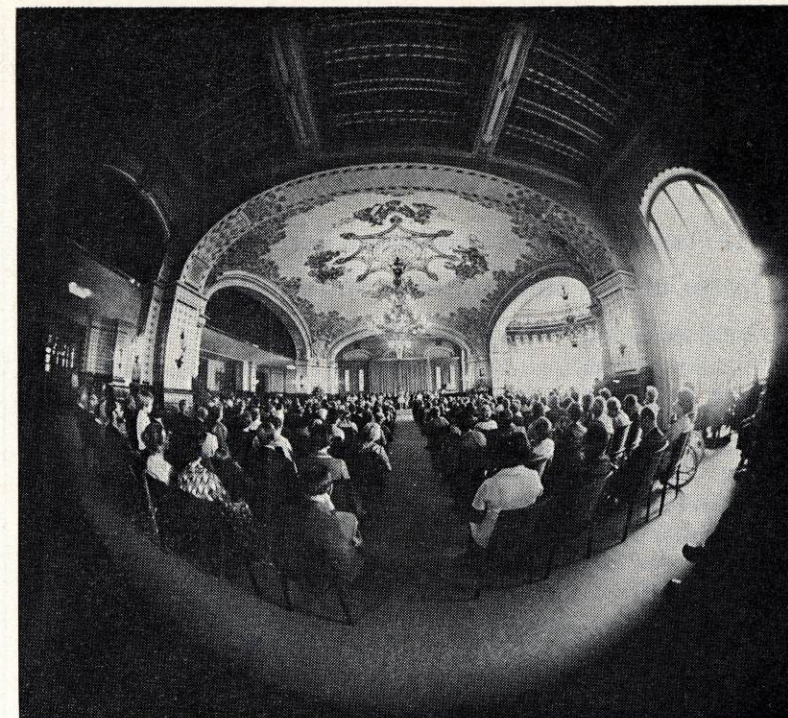
Fra alle kontinenter kommer politikere, industriledere, fagforeningsfolk, lærere og mennesker av enhver alder og bakgrunn, for å gi mottoet konkret innhold.

Av det program som er lagt opp i tiden fra 13. juli til 17. september kan nevnes:

- I tredje og fjerde uke av juli møtes folk fra industrien.
- Prester og legfolk fra alle kirkesamfunn kommer sammen 15.—22. juli.
- Fra midten av juli til midten av august er temaet «En ny slags undervisning for vår tid». Hovedvekten legges på

inn i mitt liv. Derfor er de fire absolutter det mest skapende som finnes.

Til slutt vil jeg lese noe som Frank Buchman sa til sitt team før sin siste reise: «Jeg vet ikke hvor ofte vi ennå kan møtes i dette liv. Derfor vil jeg si dere at jeg er overbevist om at vi kommer til å gjøre det som vi er kalt til for å gjenoppbygge verden, hvis vi legger fortiden bak oss og ikke venter annet for oss selv enn det Gud gir.

Møtesalen i Caux.

skole-elever og studenter, lærere, foreldre og barn.

- 25. august — 2. september: Spesialmøte for parlamentarikere.
- Fra 6. til 10. september er det en arbeids- og planleggingskonferanse for industrifolk og økonomer.

Nordisk charterfly til Caux

Avreise fra Oslo 13. juli, hjemkomst 24. juli. Rask, komfortabel og billig reise.

Påmeldelser og spørsmål om priser m.m. kan rettes til Moralsk Opprustning, Postboks 3018 - Elisenberg, Oslo 2. Tlf. 44 64 78.

Men det kan ikke skje halvhjertet på en opp-og-ned-basis.»

Mange erfarer at det går opp og ned — ja, det gjør alle. Men når Frank Buchman sier: «Det skal ikke skje på en opp-og-ned-basis, mener han at vi unnskylder oss: «Nå er jeg nede i en dump, men det blir nok snart bedre.» Dere husker kanskje et telegram som han engang sendte til gruvearbeideren Max Bladeck: «Å falle er menneskelig, å bli liggende er dje-

velsk, å reise seg er kristent.» Så føyet han til: «Jesus Kristus hans sønns blod renser oss fra all synd.»

Man kan ikke fremtvinge den forvandlingens erfaring som Paulus fra Tarsus hadde. Det vi kan, er ganske enkelt å la den komme. Denne guddommelige ro som Frank Buchman talte om — *divine nonchalance* — som vi må ha for å åpne hjertet og for å være åpne for andre.

"Kynisk om alt"

Når du lærer å forkaste alle verdier og hører at alt i samfunnet er råttent, at familieliv bare er latterlig — hva blir det da tilbake?

Odile Locherau kommer fra Dunkirk i Frankrike. Det siste halve året har hun tilbragt i London, hvor hun arbeider som sykepleierske. Hun har denne historien å fortelle, om seg selv og sin utvikling.

Filosofilæreren vår var anarkist. Vi lærte at verden tilhører noen få, og at resten av oss er til for å tjene dem. Vi lærte at den eneste måten å forandre samfunnet på, er å benytte enhver sjanse til å ødelegge kapitalistene, ved voldsbruk når det er nødvendig. Vi deltok i demonstrasjonene i mai 1968.

Vi fikk vite at Gud er de rikes middel til å få folk til å akseptere samfunnet som det er. Jeg godtok alt dette — likevel var det noe inne i meg som søkte etter Gud. Når det var spørsmål om det i klassen, sa jeg alltid: «Ja, jeg tror.»

Jeg lærte å stjele

Jeg ønsket å prøve alt. Jeg var bittent anti-rik. Min mor er katolikk. Hun pleide å si at hun ikke forstod meg — ungdommen var så forandret. Med min far hadde jeg overhodet ingen kontakt. En stund bodde jeg sammen med en gruppe anarkister i Lille. Jeg lærte å stjele,

og jeg tok bøker fra biblioteket og narkotika fra sykehuset. Vi var kyniske om alt. Ingen ting hadde mening, derfor eksperimenterte vi med livet. Vi levde kollektivt, og alle slags perversiteter ble praktisert. Stedet vi bodde var kjent som «utskeielsenenes hus». Til tross for at vi forkynte rettferdighet, stjal vi fra hverandre. En gang ble hele månedslønnen min tatt.

Vi bodde øverst i et gammelt hus. Gangene var alltid strødd med tomflasker, husleien ble aldri betalt. En kveld kom politiet på rassa etter «stoff», og alle ble kastet ut. Etter forhøret på politistasjonen fikk jeg gå. Jeg ville ikke hjem, så jeg flyttet inn hos en venn. Om dagen arbeidet jeg, nettene var urolige. Det livet var ikke lett. Gjennom det hele forble jeg like naiv, på en underlig måte ble jeg personlig beskyttet fra de verste tingene. Det må ha vært Gud.

Men når du lærer å forkaste alle verdier og hører at alt i samfunnet er råttent, at familieliv bare er latterlig, da er det ingen ting tilbake. Livet er tomt.

For å få større erfaring som sykepleier, men også med et ønske om å finne sannheten, tok jeg jobb ved et sykehus i Lon-

don. I november fikk vi billetter til en forestilling i Westminster teater. Jeg gikk for å se «Cross Road».

Engelsken min er ganske dårlig, så jeg forsto lite av stykket. Men jeg ante at det lå en stor idé bak det. Derfor gikk jeg opp i foyéen til en kopp kaffe etterpå, da det ble anledning til å treffe skuespillerne. Der var det en pike som begynte å prate med meg, om Moralsk Opprustning. Selv om jeg ble grepet av det hun og skuespillerne sa, diskuterte og kritiserte jeg på min franske måte. Likevel sa piken at hun gjerne ville treffe meg igjen, og lovet at hun skulle ringe til meg.

Til da hadde ikke løfter hatt noen mening for meg. Derfor ble jeg nærmest rystet da hun faktisk ringte. Jeg begynte å treffe henne og vennene hennes regelmessig.

Jeg ble også invitert til et MRA-hjem. «Disse menneskene er så naive,» tenkte jeg. «De inviterer meg hjem til seg uten å kjenne meg i det hele tatt. Jeg kunne stjele hva som helst.» Det som forbauset meg, var den

store omsorgen de hadde for andre. De utsatte seg selv for ondskapen fra slike som meg. Jeg ble nesten redd på deres vegne, samtidig som jeg beundret dem.

De forklarte meg at Gud elsker alle, at han har en plan for verden og at det var en åpen plass for meg i den. Det slo meg hvor teoretisk det var å forkaste Gud og hvor realistisk det var å be ham om hjelp. Jeg oppdaget et liv i felleskap som virkelig fungerte. På grunnlag av at man begynner med seg selv og forandrer på det som er galt, er det ingen som behøver å si: Gjør slik og slik.

Jeg skrev til mine foreldre. Mor skrev tilbake at hun nå hadde fått tiltro til Gud igjen. Min far, som aldri hadde skrevet til meg før, sendte brev som rørte meg dypt. Jeg hadde fortalt dem alt jeg hadde gjort og bedt om tilgivelse. Han takket meg for brevet, og ba meg tilgi ham for det han hadde gjort mot meg. For første gang i mitt liv har jeg kontakt med ham.

Jeg skrev også til dem jeg hadde arbeidet sammen med og ba om tilgivelse for bitterhet og hat, tyveri og fusk. Til idag har jeg ikke fått svar fra noen.

Som sykepleier ønsker jeg å gi pasientene mer enn fysisk hjelp. Jeg ønsker å dele med andre det jeg har fått. Julaften begynte jeg å gå i kirken igjen. Jeg var kommet langt bort fra alt som heter religion. Gud er begynt å bli virkelig og nær for meg — og jeg lytter til ham for å finne ut hva jeg skal gjøre. Det er mye som bør forandres i samfunnet, men nå har jeg opplevd at mennesker kan forandres. Dette er det største håpet.

"De rette vibrasjonene"

Revy - suksess på Westminster Theatre

«Mest imponerende er Michel Orphelins pantomime,» skriver Harold Hobson, teaterkritiker i *The Sunday Times* om franskmannen Orphelins innslag i revyen GB på Westminster teater.

Hobson finner revyen meget underholdende og har følgende å si om «linjen» i stykket:

«Dette er et fritt land. Vi har opphevet teatersensuren. Hva som helst kan sies på scenen, og nesten hva som helst kan gjøres... Jeg kan virkelig ikke innse hvorfor man i denne friheten ikke skal kunne uttrykke følelser som godhet og hengivenhet — slik det gjøres i MRA-revyen — uten at folk kommer i harnisk av den grunn.

En god del avhenger selvfølgelig av *hvordan* slike ting sies. Enhver som har evne til å bedømme teater må innrømme — uansett hvor mye en slik innrømmelse måtte by ham imot — at det sies svært godt i denne underholdningsoppsetningen av Alan Thornhill, Michael Hen-

derson og Hugh Steadman Williams, med musikk av Kathleen Johnson.»

BBCs kommentator beskriver GB som «en velinnrettet salve mot de holdninger som ligger bak mange av de menneskelige problemene i våre dager».

«Selv den mest kyniske teaterkritiker opplevet hvordan han tødde opp,» skrev Arthur Thirkell i *Daily Mirror*. *Daily Telegraph* fant at revyen «peker nese av alle 'inne'-dogmer» med sine «kraftfulle danser og sin velarrangerte musikk».

«Den har alle de rette vibrasjonene,» sa en ung poporkes-terleder på premieren.

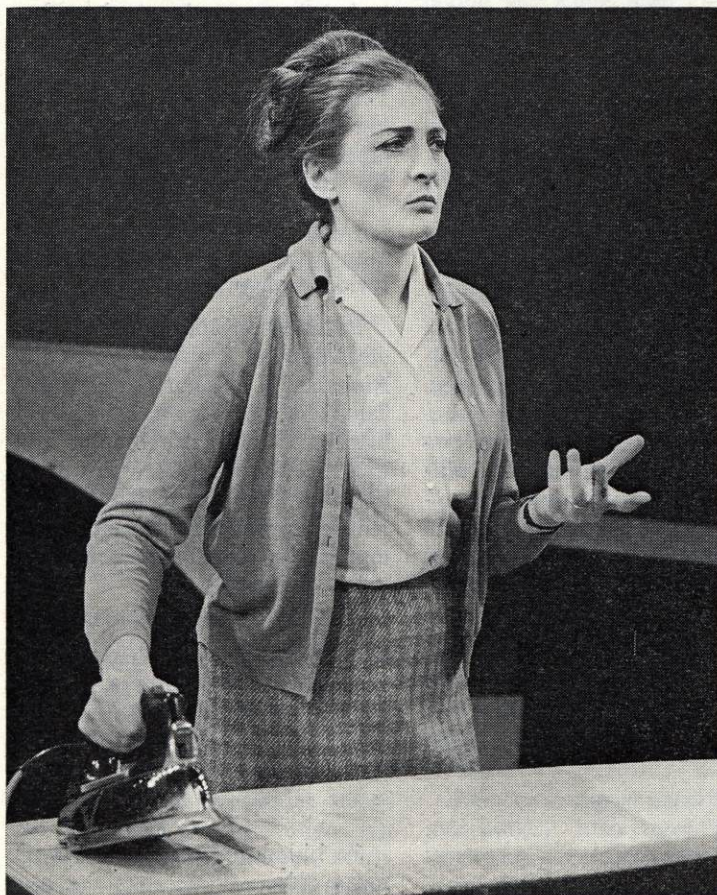
Premierepublikummet var omfattende: Popstjernen Cliff Richard, aviskongen Lord Thomsen, funksjonærer i det britiske industriforbundet og LO, parlamentarikere fra begge sider i underhuset, studentledere, radioreportere og diplomater var blant dem som fant veien til teatret.

*

Se billedoppslaget fra GB på neste side.

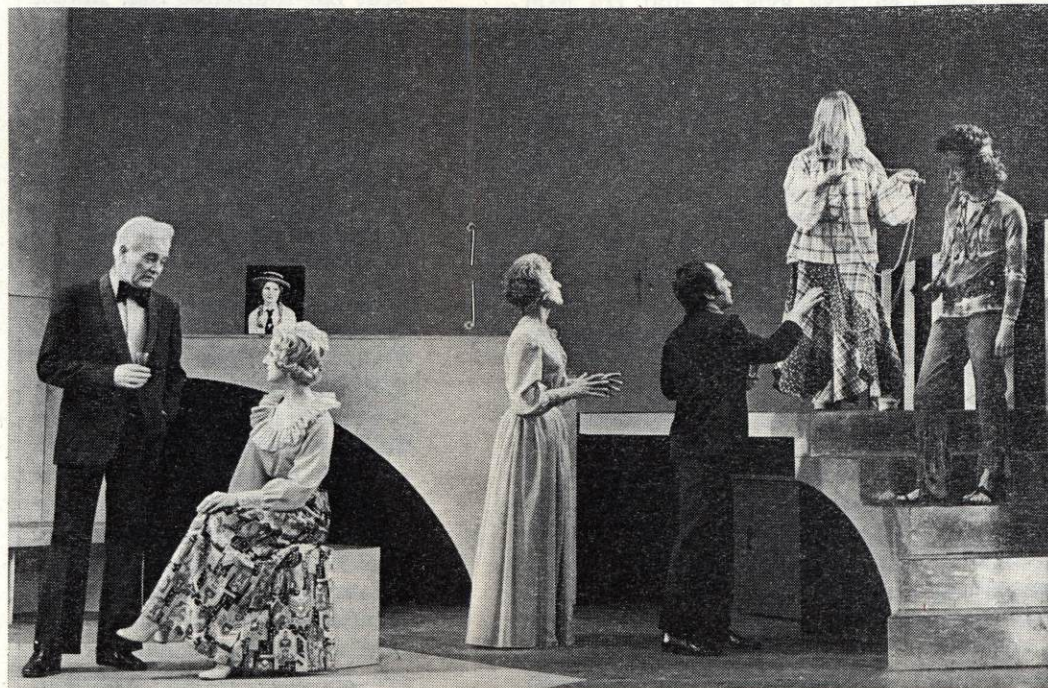
Over t.h.: «Spøkelseshistorie». To engelske byggmestere (Gordon Reid, Donald Scott) møter en av dem som bygget Chartres-katedralen. Over t.v.: «Work to rule» — satire over de britiske jernbanene. Under: «Fanget i kryssilden». He'ena Leahy som irsk husmor med sin sårede sønn.

GB-REVVYEN

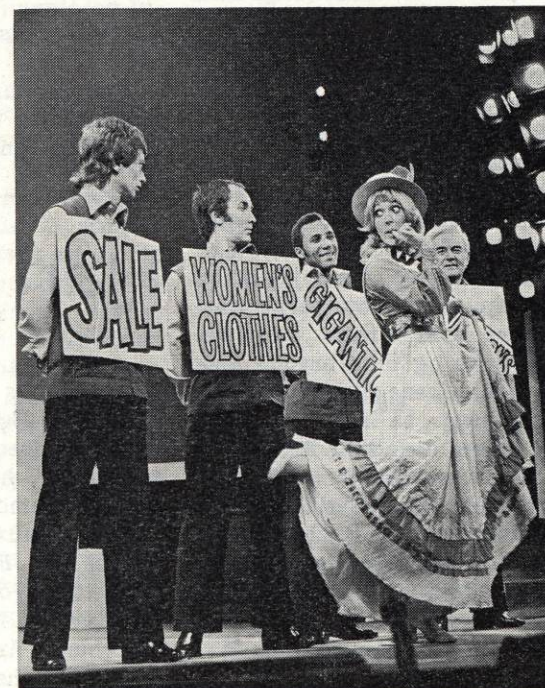
GB har fått mange positive kommentarer i britisk presse. Vi bringer her noen foto-glimt fra revyen, som handler om Storbritannia på godt og ondt. Fra de fargede immigrantene (som en alltid kan finne i kjelleretasjen) via nyfeministene til kvinnene i Nord-Irland.

Under: Scenen «Møt familien». Fra v. Donald Scott, Imogen Claire, Chris Channer, Gordon Reid, Penny Croft, Mike Fields.

Over: Konformitet. Fra v. M. Orphelin, K. Shanby, M. Fields, G. Reid.

Under: «For en verden» (det skal bli når kvinnene får makten). Fra v. M. Fields, C. Reid, C. Adderley, D. Sainsbury, D. Scott.

Underholdning er bra — holdning bedre

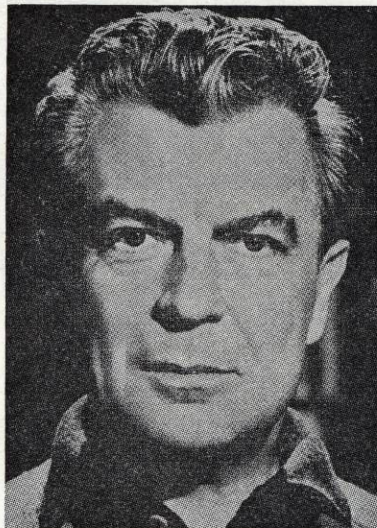
«Jeg har lært noe. Jeg kommer aldri igjen til å la mitt yrke være alt.»

Skuespilleren Victor de Kowa, som døde den 8. april, var blant dem som preget tysk førkrigs teater, sammen med folk som Gründgens, Max Reinhardt, Paul Kemp. Etter krigen fortsatte han med uforminsket kraft, inntil kreft i tungen stoppet ham i 1967, den gang 63 år gammel.

I et telegram til hans enke verdsatte Willy Brandt «hans eksemplariske holdning som et menneske som alltid var beredt til å hjelpe».

De Kowa var lenge formann i det tyske LO's kunstnerforbund. Han var også en overbevist talsmann for Moralsk Opprustning. Hans kone, Michiko Tanaka, spilte en av hovedrollene i MRA-skuespillet «Øya som forsvinner», som også ble oppført i Norge.

På et sosialdemokratisk valg-møte i forfjor talte de Kowa til 2000 berlinere. «Også jeg er en av dem som i mange år ubekymret konsentrerte meg om mitt yrke og ikke brydde meg om menneskene eller verden omkring meg,» sa han. «Også jeg var en av dem som ikke så at det førte en direkte vei fra den olympiske ild i Berlin til forbrenningsovnene i Buchenwald. Igjen og igjen ber jeg dem om unnskyldning som måtte betale prisen også for min treghet og likegyldighet. Men jeg har lært noe. Jeg kommer aldri igjen til

Victor de Kowa.

sorgløst å la mitt yrke være alt.

Svar på mange av mine spørsmål fikk jeg i Caux i Sveits, et europeisk sentrum for Moralsk

Opprustning. Jeg ble klar over at den virkelige fronten i verden idag ikke går mellom klasse og klasse eller masse og masse, men mellom Kristus og Anti-Krist. Jeg ble også klar over at jeg måtte begynne med å forandre meg selv.

Kanskje nasjoner som har glemt å høre på Gud, kan være villige til å høre på sine kunstnere. Derfor avhenger det av kunstneren om Gud gjennom ham kan gjøre menneskene oppmerksomme på deres ansvar. Gjennom den personlige hengivelse til Gud oppstår den åndelige og kulturelle fornyelse som kan redde sivilisasjonen.»

Som overskrift over meldingen om de Kowas død, brukte en tysk avis et sitat fra ham selv: «Underholdning er bra, holdning er bedre.» Og hva holdning betyr, fortsatte avisen, viste han klare i de tunge årene da han bar sin sykdom.

Han tok pakken med på rummet

Dr. Anton Betz, en av de fremste skikkelser i tysk presse etter krigen, har viet et kapittel av sine memoarer til «Den nye verden i Caux». Dr. Betz er redaktør av *Rheinische Post* i Düsseldorf (opplag 370.000) og var formann for Det tyske pressseforbund i årene 1963–67. Under Hitler hadde han en lang

periode i fengsel og fikk da forbud mot å praktisere som journalist. Han var overbevist om pressens plikt til å ta stilling til spørsmålene i tiden, ved siden av nyhetsformidlingen.

I 1947 kom dr. Betz til Caux sammen med andre tyskere. Han forteller at han koblet ut sin tyske etterkrigs-håpløshet

og la merke til «vennligheten, gleden og viljen til å hjelpe som fylte det veldige huset» hvor konferansen ble holdt.

Som katolikk sammenlignet han det han hørte med Frans av Assissi, som «kjente og verdsatte kraften som ligger i å åpne seg for det Gud sier, adlyde det, og la Gud handle».

«Sentralt i alt som ble sagt i Caux», skriver dr. Betz, «var Gud, hans ledelse, behovet for uselviskhet, omsorg, renhet, og personlig forvandling som forutsetning for en gjenskap verden.» Som et eksempel på denne ånden forteller han om en ung engelskmann fra den MRA-styrken som ble invitert inn i Tyskland i 1948. Denne mannen var gjest i hans hus.

«Han delte med oss både de matpakkene som ble sendt ham fra utlandet, og våre beskjedne måltider. Det var en engelskmann med hjertelag og innfølingsevne som er sjelden å møte. Hans holdning var en utfordring.

Avslørt?

En dag før han reiste, fikk han en stor pakke fra Amerika. Vi lekte med den hedenske tanke at han ville dele pakken med oss. Men han tok den med på rommet, og neste morgen sa han adjø, med sine tre kufferter. Endelig, tenkte vi, har vi grepet denne idealmannen i å tenke bare på seg selv.

Om kvelden gikk min kone inn på rommet hans for å skifte på sengen. Hun satset i døren. På bordet sto innholdet i pakken, pent porsjonert ut til hver og en av oss, med navnelapper på. Det var også en del spesielt utvalgte ting til min sjåfør, som ofte hadde kjørt ham rundt. Vi skammet oss. Vårt vennskap med engelskmannen har holdt til denne dag.»

”Den sort-hvide” kommer ut i Danmark

Den lille boka vekker oppsikt i Danmark — og utenfor landets grenser.

fint. Stoff og fri sex trengs ikke.»

Grundtvig og Marx

«Den Sort Hvide — en bog om revolution» er kommet ut i Danmark. I løpet av mars-april ble boka — og Moralsk Opprustning — presentert ved elleve høyskoler og gymnas, ved en landbruksskole og i mangfoldige ungdomsklubber og konfirmantgrupper. I byen Esbjerg, som har et markert innslag av grønlendere i sin befolkning, var det et spesielt arrangement i forbindelse med utgivelsen.

En gruppe på tolv fra de nordiske land, Storbritannia og India tok del i aksjonen omkring i landet.

«Den Sort Hvide» ernå solgt i 250.000 eksemplarer på sju språk foruten det danske. Den danske utgivelsen har vakt interesse også i utlandet av spesielle grunner. (Danmark er jo blitt kjent for bokutgivelser av andre kulører tidligere.) Under overskriften «War of Words in Porno Land» (Ordkrig i porno-land) skrev *Daily Mirror*, Europas største dagsavis: «Slaget omkring 'de små skolebøkene' er blitt hetere, med en invasjon i pornoland.

Team med unge korsfarere reiser rundt til skoler, klubber og høyskoler — og sprer bokas budskap.

Og budskapet er: Renhet er

Folkehøyskolen i Grundtvig-tradisjonen er en grunnfestet undervisningsform i Danmark. En elev ved en av landets eldste folkehøyskoler ga uttrykk for sin interesse for gruppens besøk. «Vi kristne må erkjenne at vi lever i en revolusjonær tid,» sa han. «Og vi må begynne å leve vår kristendom på en revolusjonær måte. Det betyr at vi må komme ut av vår vanetenkning og våre fordommer og lære å lytte til Gud. Det har vi ikke gjort hittil.»

Diskusjonen på en annen skole gikk i et annet tonelag. En av elevene innledet samtalen: «Vi slåss for en marxistisk revolusjon og er kommet til at det må koste blod.» Men etter at programmet var slutt var det flere som ba om ytterligere opplysninger om MRAs idéer, spesielt gjennom filmer som kunne vises på høyskolen.

Utnytte hverandre

Absolutt ærlighet og renhet vakte debatt ved samme skole. «Når noen stjeler blir han straffet. Hvorfor blir ikke også kapitalister straffet når de utnytter mennesker?» undret noen seg.

Etter en tenkepause kom fort-
Forts. side 14

klippet

Ja, Han gjør oss fri. Men hva er frihet? Frihet er ikke løshet. Frihet er fjellfuru som står der med røttene dypt nede i fjellgrunnen og trasser vinterstormene, står der som et dikt om kamp og seier. Den er fri.

Fri blir jeg ikke om jeg ikke er bundet på den riktige måten. Et tre er ikke fritt om man river det opp med rot og lar det ligge og slenge. Da er det drept av løshet. Men rotfestet i livsgrunnen, samfunnet med Ham som har skapt oss, bundet til Ham er jeg fri.

Jon Johnson i «Gud vet — Gud kan».

Vi tror ikke på ideologienes patentløsninger og idealforklaringer. Ideologiene kan bare romme et begrenset aspekt av vår virkelighet, aldri fange inn den hele... Man får (gjennom ideologien) noe fast å holde seg til, istedet for å stå naken og alene overfor situasjoner man ikke kan løse med etablerte dogmer.

Fra samarbeidsgruppen Opposisjons idépolitiske program.

Ondskapens ytterlighet må møtes med det godes ytterlighet.

Det er derfor demokratiet feiler. Bare en lidenskap kan kure en lidenskap. Og bare en høyere, verdensomspennende ideologi kan helbrede en verden som er splittet av stridende ideologier.

*

Vi sier vi er demokrater, vi trenger ingen ideologi. Vi ser det nesten som et svakhetstegn å snakke om en ideologi.

Dermed prøver vi å møte fremmede ideologiers plan og lidenskap med verbal hengivenhet til høye idealer, med en siste tilflukt til maktbruk. Og vi håper å kunne fortsette å leve som før, — selvisk, komfortabelt, uforstyrret.

*

Ideologien er — Jesu Kristi fulle budskap. Presentert på en måte som verden kan forstå.

Frank N. D. Buchman.

I takt med befolkningsveksten er en rekke av tettstedene i Midtre Troms i ferd med å få «ungdoms-problemer». — Grunnen til at begrepet her settes i gaseøyne er at vi ikke er overbevist om at det er ungdommen som danner problemet. Den adferd som mange ganger legges for dagen er et symptom. Årsaken til at dette symptomet framtrer må vi finne andre steder. I første rekke hos oss sjøl.

— Det er ikke nok å registrere disse problemene, og bevilge penger til ett eller annet tilbud. Vi kommer ikke utenom en dyptgående og omfattende analyse for å finne årsakene. Når årsaken er klar og erkjent kan vi rette på problemene. Ikke før.

Etter som det er voksne som

oppdrar barn og ungdom, fortrinnsvis gjennom eksemplets makt, bør vi begynne med oss sjølv. Er det vårt livsmønster, våre verdiprioriteringer og våre mål det er noe galt med?

Troms Folkeblad.

Diriger Deres import via

KRISTIANSAND

med sine gode forbindelser fra utlandet.

Vi tilbyr Dem lagring, fortolling og distribusjon.

KST Spedisjon A/S

Havnebygget, Kristiansand.

Kort nytt

Irène Laure besøker kriseområder i Asia

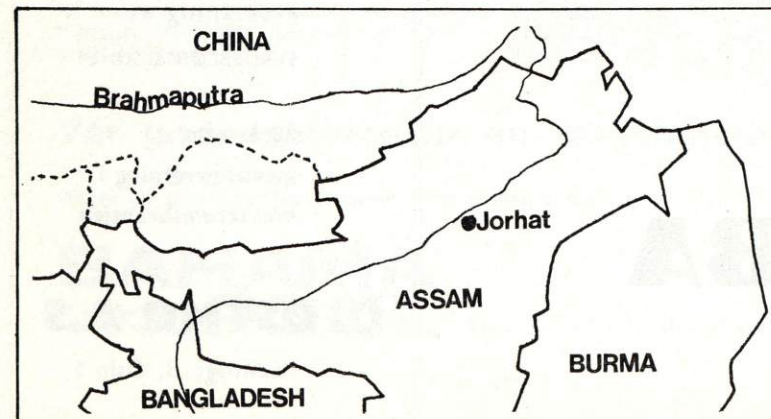
Irène Laure, tidligere generalsekretær for Frankrikes sosialdemokratiske kvinneforbund og den franske forfatterinnen Francoise Caubel besøker for tiden Vietnam. Irène Laure, som ble dekorert

for sitt arbeid for forsoning mellom Tyskland og Frankrike etter siste krig, har også oppholdt seg en tid i Bangladesh.

NYTT MRA-SENTER

En gruppe indiske borgere i delstaten Assam, Nordøst-India, har opprettet et nytt MRA-senter i byen Jorhat, et industriknutepunkt i hjertet av delstaten. Blant initiativtagerne er en minister i delstatsregjeringen i Meghalaya, en kvinnelig lege og søster av Assams nylig avdøde statsminister Chalia, en direktør, en ingeniør og en fagforeningsleder fra Steelworth-fabrikkene, som er blant verdens største innen te-bransjen, m.fl.

I en erklæring i forbindelse med åpningen sier initiativtagerne bl.a. at de har gått til dette skritt etter å ha observert de konkrete resultater og den forandring i menneskers liv som MRA har oppnådd i delstaten allerede, og ut fra ønsket om å finne en større målsetting for sitt folk og seg selv i årene framover.

Fresende japaner

ISEKI — den nye havejordfreser. Bygget med japanernes sans for detaljer og kvalitet. Lettstartet. Lydsvak. Meget lettkjørt.

ISEKI AC 2

Reinhardt Maskin A-S

4601 Kristiansand S
Avd.: Østre Aker vei 101
Oslo 5

Den Sort Hvide ...

Forts. fra side 11.

settelsen: «Her på høyskolen har vi jo ubegrenset frihet og kan gjøre hva vi vil, bare vi ikke skader noen. Men vårt levevis er vel også en form for utnyttelse. Man kan utnytte andre for sin egen fornøyles skyld. Og når jeg ser på alle de sloknede ansiktsuttrykkene, vet jeg det er slik.»

Christianssæde

Ett av de kjente navn i dansk historie er Christian Reventlow,

mannen som avskaffet bøndernes livegenskap. På sitt gods Christianssæde innførte han revolusjonære omveltninger på slutten av 1700-tallet. Bøndene ble selv-eiende, barna deres fikk gå på skolen.

Den familien som nå bor på Christianssæde, inviterte sine venner til å møte den internasjonale gruppen med «Den Sort Hvide». Interessen for boka var påtagelig — gymnasiaster og

andre fortsatte samtalen til langt på natt.

«Lægmandsbladet», tidskrift for legfolk innen den danske kirken, skriver om den nyutkomne lille håndboka: «La nå eventuelle fordommer fare. Og la ingen form for vanetenkning avholde dere fra å lese bokens 82 sider. Jeg kan love dem som gjør denne bok til gjenstand for ærlig diskusjon innen sin krets, at de vil få inspirerende og stimulerende samtaler.»

Bruk
kvalitetsprodukter
fra

A S SABA

SVAKSTRØM ER VÅR STYRKE

Vår spesialitet:
Alt materiell for
avslutning av
svakstrømskabler

80 år som
spesialforretning i
svakstrømsbransjen

O. ØSTMO A.S

Rådhusgt. 3, Oslo 1

NYHET FRÅN **BAHAMA** POOL

Sektionsbyggd SWIMMINGPOOL

i glasfiber- armerad plast

ger Er möjlighet att välja den längd som passar Er bäst. Såväl ändsektioner som mellansektioner har en längd av 2 meter (innermått). Med detta modulsystem kan Ni själv bestämma den längd på poolen Ni önskar. Bredden på varje sektion är 4 m och djupet 1,5 m (innermått). Väggtjockleken 6—8 mm.

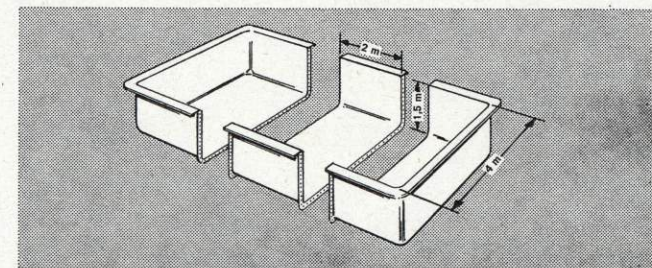
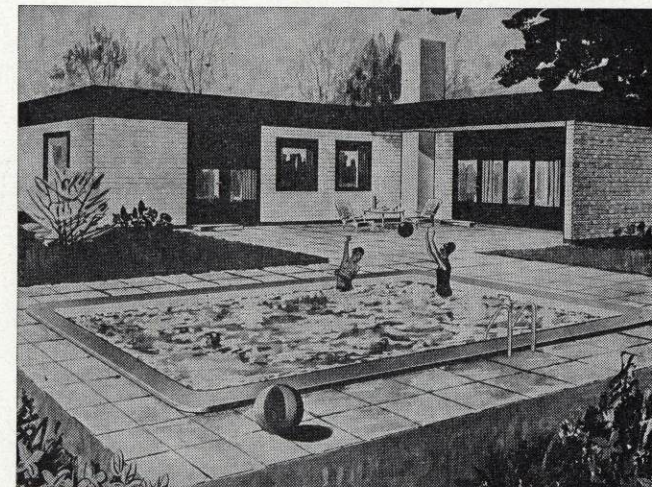
Sammanfogningen görs efter en väl beprövad metod som ger absolut tätning.

Bahama-Pool är formgjuten och fullt färdig för montering på plats. Ni slipper härigenom helt ifrån arbete och kostnader för formsättning, gjutning, spackling och målning. Den kraftigt armerade polyesterplasten har en enastående styrka och elasticitet.

En viktig detalj är att Ni i Bahama-Pool alltid har rent vatten i **hela** poolen. Detta tack vare att poolmaterialets styrka möjliggör rätt placering av in- resp. utloppsventiler för en total genomströmning av vattnet.

Bhama-Pool levereras komplett med reningsfilter, förvärmare, ytvattenavskiljare, 2 inloppsmunstycken, bottenutlopp, inbyggd belysning samt trappa med tre steg och rostfria lejdare.

Vi levererar även utrustning till pooler i betong och andra material samt poolkemikalier.

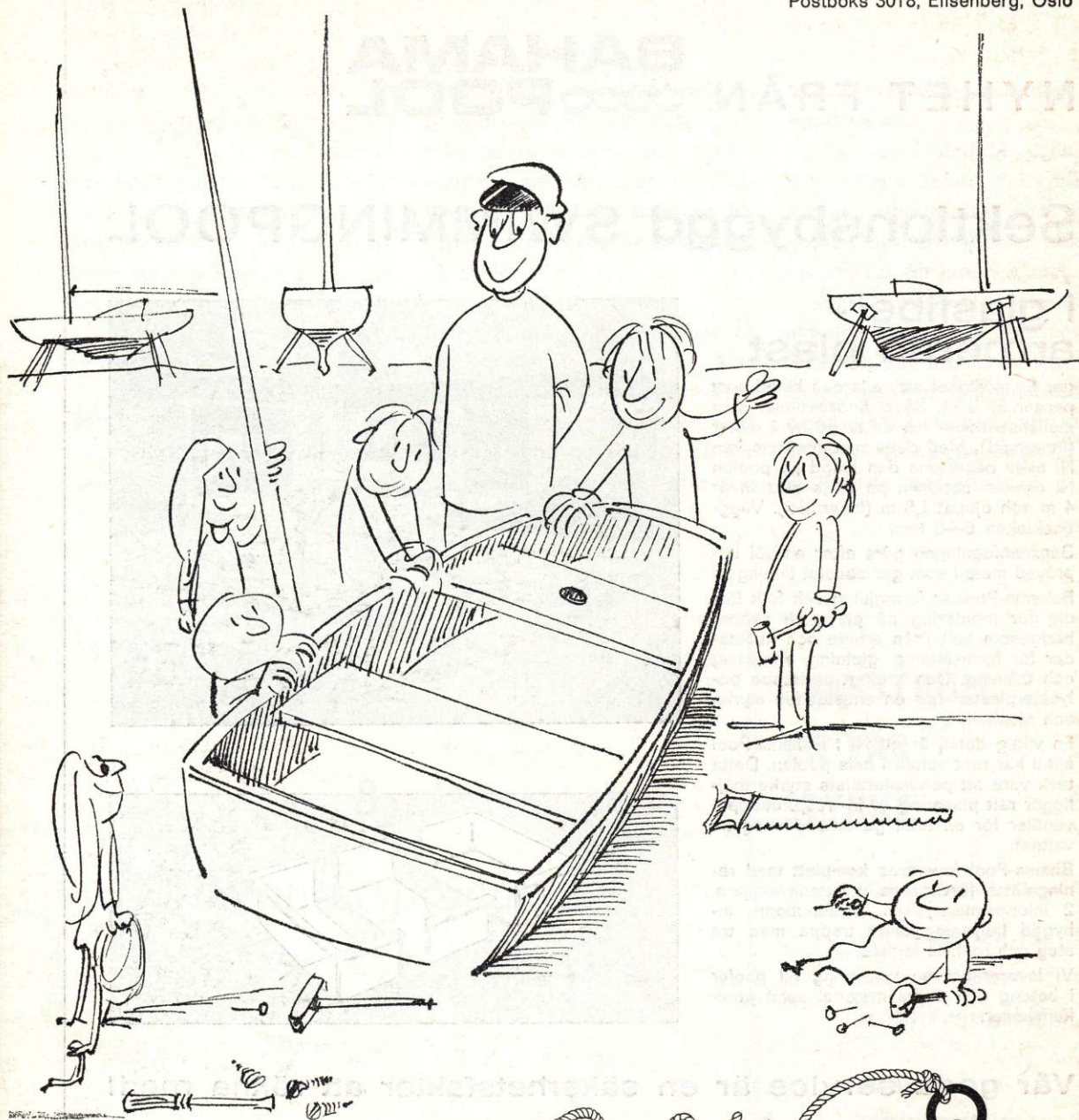

Vår goda service är en säkerhetsfaktor att räkna med!

Begär att få vår fyrfärgsbroschyr samt prisuppgifter!

BAHAMA
POOL

Box 145, 542 01 Mariestad. Tel. 0501/145 64.

BÅTPLANER?
Rådspør
Båt-PONTUS
Gøteborgs
Frihavn
Tel: 51 07 04

Gøt
PONTUS